

Den svenska självbilden

Tobias Hübinette om bilden av Sverige som världens mest antirasistiska land:

I en nation av antirasister är endast de öppna nazisterna rasister

Publicerad 5 januari, 2013 - 06:00

DEN SVENSKA SJÄLVBILDEN: ANTIRASISM Vi ser oss själva som världens mest antirasistiska folk. Samtidigt försvarar många svenskar rasistiska stereotyper i populärkulturen. Bakom denna paradox finns en förljugen färgblindhet som utgår ifrån att Sverige lämnat rasismen bakom sig – och därför inte behöver prata om ras. Vår antirasism har blivit en masspsykos, som bland annat tillåtit SD att växa sig så stort, skriver Tobias Hübinette.

Enligt en läsarundersökning i *Aftonbladet* före jul tyckte 96 procent att det var fel av Disney att klippa bort de stereotypa tecknade figurerna ur *Kalle Anka och hans vänner firar jul*. För ett år sedan kunde 97 procent inte se att Fazers kinapuffar-logo skulle kunna vara kränkande för någon i dagens Sverige, enligt en Sifo-studie som SVT beställde. Och i höstas tyckte uppemot 90 procent att seriealbumet *Tintin i Kongo* är lämplig läsning för

Rekommendera 0

Tweet 0

0 kommentarer

Svara på artikeln

[Skriv själv på Debatt](#)

Senaste debattartiklar

[I en nation av antirasister är endast de öppna nazisterna rasister](#)

[Gör upp med neutralitetsbluffen genom att folkomrösta om Nato](#)
[Jan Stenbeck var framför allt besatt av affärer](#)

[Tobleroneaffären visade att tiga är guld i svensk politik](#)

[Utan att nedvärdera andra kan vi](#)

barn, enligt Dagens Nyheters webbundersökning.

inte lyfta oss själva

Dessa siffror stämmer i det närmaste exakt överens med andelen svenskar som kategoriserar sig själva som toleranta och ser sig som antirasister i olika svenska, europeiska och internationella attitydundersökningar. Det brukar regelmässigt just handla om 90-95 procent av respondenterna – faktum är att inget annat land i världen ser sig som lika antirasistiskt som Sverige.

Antirasismen har helt enkelt blivit en absolut central del av dagens svenskhet – samtidigt som en betydande del av befolkningen inte ser något problem med att rasstereotyper lever vidare i offentlighet och populärkultur.

För att förstå detta märkliga samband är det nödvändigt att gå tillbaka till den unika och radikala färgblindhet som formulerades i Sverige på 1960- och 70-talen, och som idag är den dominerande antirasistiska hållningen i landet.

Denna färgblinda antirasism säger kort och gott att Sverige har lämnat rastänkandet och rasismen bakom sig. Därför varken behöver, kan eller ska vi i Sverige tala om frågor som rör ras – och därför upplevs heller inte rasstereotyper som stereotyper just i Sverige. De enda som anses vara rasister i dagens Sverige är i förlängningen de som öppet kallar sig nationalsocialister.

Den färgblinda svenska antirasismen var unik ur ett globalt perspektiv när den sjösattes på 1960- och 70-talen. Samtidigt var den egentligen bara en inverterad fortsättning på det tidigare rastänkandets syn på svenskarna som det vitaste av alla vita folk på jorden – och därmed som mänsklighetens elit och avantgarde.

Färgblindheten resulterade i att svenskarna i den nya postkoloniala och mångkulturella värld som växte fram efter Förintelsen och avkolonialiseringen, och i samband med invandringen från Tredje världen till Väst, kunde fortsätta att se sig som en slags mänsklighetens övermänniskor.

Sverige kom att betraktas som det antirasistiska paradiset på jorden.

När den radikala färgblinda antirasismen konstruerades drevs den utan tvivel av en progressiv och utopisk vision om att skapa ett samhälle utan rasism. Idag förestås och upprätthålls den bland annat av en riksdag och regering som avskaffat ordet ras, av en forskarvärld som i antirasismens namn bannlyser och tabubelägger all kunskapsproduktion om ras, samt av en kultursfär och en medievärld som kännetecknas av en närmast militant antirasism – samtidigt som både politiken och journalistiken som branscher fullständigt domineras av vita svenskar.

Den senaste tidens genompolariserade debatter rörande rasism i dagens Sverige, visar därmed med all önskvärd tydlighet att den färgblinda antirasismen har slagit knut på sig själv. Svensk antirasism har nått vägs ände och blivit i det närmaste psykotisk.

För när 90-95% av svenskarna försvarar olika uttryck för rasstereotyper, försvarar de naturligtvis inte att Sverige ska vara ett rasistiskt land. Tvärtom handlar det om ett försvar av bilden av Sverige och svenskarna som världens mest antirasistiska land och folk.

Det är självklart inte fel i sig att odla en självbild och självidentitet som

antirasist. Men problemet är att denna antirasistiska självbild i skrivande stund producerar en explosion av sorg och vrede hos majoritetsbefolkningen, som paradoxalt nog riktar sig mot alla de minoriteter som Sverige har tagit till sig genom invandring och flyktingmottagande, genom adoptioner och intimrelationer, och även sett sig som beskyddare av och förespråkare för. Dessa minoriteter gör nu inte bara anspråk på att inkluderas i svenskheten på lika villkor, utan vill också aktivt delta i att forma en ny svenskhet – utan rasism, exotism och stereotyper.

Den färgblinda antirasismen utestänger därmed inte bara icke-vita svenskar från svenskheten, utan resulterar också i att bara vita svenskar kan vara antirasister.

Den färgblinda antirasismen tillåter också ett parti som Sverigedemokraterna att växa. Även Jimmie Åkesson har ju förstått att vara svensk helt enkelt är att vara antirasist. Att SD inte växte när partiet dominerades av nationalsocialister är därför inte speciellt konstigt. SD har blivit landets tredje största parti exakt under den senaste tidens offentliga debatter rörande olika rasstereotyper eftersom partiet har lyckats kapitalisera på den färgblinda antirasismens psykotiska och havererade tillstånd.

Det enda som kan lösa upp den just nu pågående genompolariserade och fastlåsta diskussionen kring rasstereotyper, svenskhet och kulturarv som gör att bara fler och fler majoritetssvenskar blir arga och ledsna och känner sig kränkta och kritiserade, liksom att SD växer, är att en gång för alla göra upp med den färgblinda antirasismen och dess grundförutsättning – nämligen bilden av Sverige och svenskarna som världens mest antirasistiska nation.

Denna bild, som inte bara är en självbild utan också den syn på Sverige och svenskarna som gäller internationellt, måste helt enkelt avskaffas en gång för alla. Bara då kan den färgblinda antirasismens psykos behandlas. Bara då kan icke-vita svenskar inkluderas i svenskheten och få vara med och delta i utformandet av ett framtida Sverige.

Tobias Hübinette, forskare vid Mångkulturellt centrum

0 kommentarer

Skriv ny kommentar

Du måste vara inloggad för att kommentera.

Du måste vara inloggad för att kunna kommentera. Logga in ovan med Disqus, Facebook, Twitter eller OpenID eller skapa ett konto hos någon av dessa. Alla kommentarer modereras. Läs SVTs [webbregler](#) innan du kommenterar.

Kommentera som ...